

mening kan hjælpe Industrien over Vanskeligheden, vil være et forceret Salg af disse Varer, en større Omsætning o. s. v. Men en saadan kan jo kun skabes ved et yderligere Prisfald, en yderligere Prisnedsættelse, og ikke ved en Prisforhøjelse. Der er af ærede Medlemmer talt om Køberstrejke, ja, saagar om en organiseret Køberstrejke. En saadan har jeg aldrig kendt, men en almindelig Køberstrejke vil maaske snart være en Kendsgerning, i alt Fald for mange Landbrugeres Vedkommende, thi hvis de Priser skal vedvare paa Landbrugsprodukter, som vi faar i Øjeblikket, er den Tid snart inde, da Landbrugerne ikke længere har nogen Købeevne, og saa hører Købet af sig selv op, uden at Ophøret sættes i System. Den Tid er allerede kommet, da Landbruget ogsaa bliver ømt i Bringen og slaar tilbage i Hammelen som Heste, der er overlæst, og det er ingen lystelig Tid, naar det sker, at Landbruget, som gaar paa den korte Ende af Hammelen, ikke længere kan trække sin Part af Læstet. Thi det er jo ganske rigtigt, hvad „Politiken“ for nylig skrev, at fattig Bonde gør fattigt Land. Det turde være paa Tide, at Industrien gør sig bekendt med de Vilkaar, Landbruget arbejder under i Øjeblikket, for saa tror jeg, at disse Raab om yderligere Beskyttelse uvilkaarlig maatte forstumme.

Det eneste, der kan redde os fra økonomisk Undergang, er en mere dybtgaaende Økonomi, en mere omfattende Sparsommelighed, saavel i Statshusholdningen som i det private Liv, og en mere effektiv Maade gennem Arbejde at udnytte Tiden paa. Der raabes paa Sparsommelighed overalt som en absolut Nødvendighed. Ja, var der andre Veje at befare for at opnaa Balance, var det efter min Formening ønskeligt at erfare saadanne. I det private Liv er det en god Regel ikke mindst for det mindre Landbrugs Vedkommende at indskrænke sig, naar man ikke har Raad til at købe dette eller hint, ikke har Raad til at bekoste det i Øjeblikket, med andre Ord: at sætte Tæring efter Næring. Den samme Regel mener jeg ogsaa maa gælde for Statens Vedkommende. Men saa kommer Spørgsmaalet, hvor der kan spares. Ja, der gives efter min Formening i Snesevis af Felter, hvor der uden Skade kunde spares. Vi har for nylig haft en Sparekommission med Hensyn til adskillige Omraader indenfor Statsbanerne og Postvæsenet, og et og andet Sted er der ogsaa klippet en Hæl og hugget en Taa, med andre Ord foretaget Indskrænk-

ninger i de forskellige Væsener, men adskillige Steder tror jeg nok, at der uden Skade kunde have været skaaret lidt dybere ned. Jeg tror, det kunde være Tilfældet for mange af vore Jernbanestationers Vedkommende, uden at Tjenesten derved vilde komme til at lide nogen Skade. De 8 Timers Arbejde, der skal præsteres, kan i mange Tilfælde højest kaldes 8 Timers Vagt og slet ikke 8 Timers effektivt Arbejde. Det viser sig ogsaa, at mange Tjenestemænd ikke har tilstrækkeligt Arbejde i den Tjeneste, de har i disse 8 Timer, men for at faa Tiden til at gaa skaffer sig et Ekstraarbejde og selvfølgelig ogsaa derved en lille privat Fortjeneste, en Geschæft, hvorved de i mange Tilfælde paafører andre Forretningsmænd en Konkurrence, som kan berede disse betydelige Vanskeligheder, netop fordi en saadan Forretning af Tjenestemanden kun drives som Bierhverv ved Siden af den faste Stilling, vedkommende har, og af denne Grund ikke fordrer noget bestemt Udbytte. En saadan Konkurrence burde efter min Formening ikke kunne finde Sted; det er absolut ikke nødvendigt efter de Lønninger, som Statens Tjenestemænd i Øjeblikket oppebærer.

Jeg tror, der er mange Steder, hvor der med god Grund kunde og ogsaa burde spares, og det saavel indenfor Kommunerne som i Staten. Vi ser ikke mindst her i København, hvor den største Arbejdsløshed findes, Tusinder af unge Piger gaa ledige. De faar som Følge af Arbejdsløsheden i deres Fag udbetalt den Arbejdsløshedsunderstøttelse, som Loven hjemler dem, men samtidig er der Mangel paa Tjenestepiger eller maaske rettere Husassistenter i ret stort Omfang. Det er i alt Fald Tilfældet for Landets Vedkommende og vel ogsaa for Byernes Vedkommende, om end i noget mindre Grad, og det vilde dog være en Lykke for mange af disse Piger, som jeg tror, de vilde værdsætte og være taknemmelige for i deres senere Liv, om de fik en Plads paa Landet, hvor de kunde lære huslig Gerning i Form af Madlavning, Syning, Stopning o. s. v. Det vilde være en Velgerning for dem i Stedet for, som det nu mange Gange er Tilfældet, at tilbringe deres Tid paa Gaden i alt Fald om Aftenen, og Aftenen ved vi jo af Erfaring er ret lang her i København. Understøttelserne vilde i saa Tilfælde kunne spares, og det kunde nok være en Nødvendighed for Byernes, ikke mindst for Københavns Vedkommende.

Jeg kommer i denne Forbindelse til at tænke paa et Klageraab, et Nødskrig ira